

Sygn. akt II Ka 20/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski – spr.

Sędziowie : SO Agata Wilczewska

SR (del.) Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 20.02.2015 r.

sprawy K. S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z 25.11.2014 r. sygn. akt II K 1231/14

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

- ustala datę popełnienia przestępstwa na 15 lipca 2014 r.,
- uchyla orzeczenia zawarte w punktach II, III i IV,
- obniża orzeczoną karę pozbawienia wolności do 6 (sześciu) miesięcy.

2. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.

3. Zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za obie instancje.

Karol Skocki Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska

II Ka 20/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z 25 lipca 2014r. roku w sprawie o sygn. akt II K 1231/14 oskarżonego **K. S.** uznał za winnego tego, że w dniu 16 lipca 2014r. o godz. 22.00 w m-ści L. gm. S. prowadził w ruchu lądowym na ulicy (...) niezarejestrowany pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki A. (...) nr VIN (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. mając 1,48 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole sygn. akt II K 1158/11 z dnia 28.05.2012r. oraz Sądu Rejonowego w Turku sygn. akt II K 930/09 z dnia 11.03.2010r. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania tego zakazu prowadzenia pojazdów

mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo i za to na podstawie art. 178 a § 4 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1, 2, 4 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat.

Na podstawie art. 73 § 1 kk i art. 72 § 1 pkt. 5 kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i oddał go pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 71 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w liczbie 60 stawek dziennych po 10 złotych.

Na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat.

Apelację wniósł prokurator, który zarzucił rażąco niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego K. S. kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki na 10 złotych, zobowiązanie do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, oddanie pod dozór kuratora sądowego podczas, gdy okoliczności popełnienia czynu, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, względy prewencji ogólnej i indywidualnej przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania,

W oparciu o ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie w zarzucie, iż czyn miał miejsce 15 lipca 2014 roku oraz wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, orzeczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zasądzenie kosztów sądowych i wymierzenie opłaty.

Apelacja okazała się zasadna.

Z niekwestionowanego materiału dowodowego wynika, że objęty aktem oskarżenia czyn popełniony został 15 lipca 2014r. o godz. 22:00

Niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym i z powodu niedookreśloności kryteriów „współmierności” występuje często, przy czym zmiana w tym zakresie jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy kara jest tak rażąco wysoka lub niska, że nie może zostać utrzymana, a więc kiedy kara w powszechnym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Dlatego, aby orzekane kary były odbierane jako sprawiedliwe sąd powinien kierować się wskazaniem zawartym w art. 53 kk, w szczególności w § 2 tego przepisu. Kara pozbawienia wolności może być uznana za rażąco niewspółmierną nie tylko z powodu jej wysokości, ale również z powodu orzeczenia o warunkowym zawieszeniu jej wykonania bądź braku takiego rozstrzygnięcia. Warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności (czy też brak takiego orzeczenia) powoduje, że orzeczona kara pozbawienia wolności faktycznie staje się zupełnie innym rodzajem kary. Dlatego orzeczenie takiej kary przy braku ku temu przesłanek trzeba zawsze traktować jako orzeczenie rażąco niewspółmiernie łagodne.

Z treści art. 69 § 4 k.k. wprost wynika, że wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Nie można przeceniać okoliczności, że oskarżony dostrzegł swój problem alkoholowy i podjął leczenie, skoro przed popełnieniem przestępstwa był już dwukrotnie karany za przestępstwa z art. 178a § 1 i § 4 k.k. Przypisane przestępstwo popełnił nadto w okresie próby wyznaczonym przy warunkowym zwolnieniu z odbycia reszty kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z 28.05.2012r. w sprawie o sygn. akt II K 1158/11. Poza tym kierował samochodem w stanie znacznej nietrzeźwości (1,4 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu), a zatem zachowaniem swoim powodował bardzo duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu.

Nie istnieje zatem wobec oskarżonego podstawowa merytoryczna przesłanka orzeczenia kary probacyjnej, tj. pozytywna prognoza resocjalizacyjna. Dlatego Sąd skazał oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która odpowiada stopniowi winy oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a nadto osiągnie cele prewencji ogólnej i szczególnej.

Z uwagi na orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności należało uchylić rozstrzygnięcia Sądu I instancji związane z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, zawarte w punktach II, III i IV zaskarżonego wyroku.

Ze względu na trudną sytuację materialną oskarżonego orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego Sąd oparł na podst. art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.

Karol Skocki Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska